

PÁTEK

S jeho odchodem zhaslo v budově ministerstva poslední okno. Na to, že byla páteční noc, panoval v ulicích města ještě čilý provoz. Točila se mu hlava ze spousty čísel, propojovaných značkami spisů. Slabost v kolenou a žaludek jako na moři.

Šel k známé tramvajové zastávce jako k spásnému majáku. Proč vlastně? Po čem touží? Dát si pár uklidňujících skleniček? Udělalo se mu nevolno z představy hospodského hukotu. A z řečí, na něž nebyl zvědavý. Toužil po klidu a tichu. Uvelebit se na pohovce, mít u ruky obyčejnou studenou vodu, a otevřeným oknem pozorovat odlesky nočního města.

V tramvaji povykovali výrostci přesunující se na další tah, a několik pijáků o sobě dávalo vědět pachem a chrápáním. Vystoupil o stanici dřív, aby si vylepšil cestu domů o těch několik stromů v parku. Zvedal se vítr. Obloha nebyla úplně jasná, ale hvězdy viděl i při světle pouličních lamp za zády. Jedna z hvězd rychle letěla. Zastavil se. Družice? Vyšel z parku a byl u svého domu. Po paměti našel správný klíč a odemkl. Několik kroků k výtahu, a vstoupil do obvyklé krajní kabiny. Pět pater k manželce, s hlasem hasičské sirény.

A přitom stačilo dojít o tři kroky dál k druhé kabině výtahu. Tuto noc v ní stál Jákobův žebřík vedoucí až do nebe.

ROVNOVÁHA

Tou venkovskou silničkou jsem projížděl už bezpočtukrát. Není frekventovaná, vede jen ke dvěma odlehlým obcím, auto na ní potkáte nejspíš brzy ráno nebo pozdě odpoledne, a občas nějaký traktor v době žní. Jarní den byl deštivý už od rána. Když jsem vpoledne vyjel do města, už jen drobně mžilo. Mohl jsem jet klidně rychleji, trasu znám dobře, vím kde přeřadit, ale nikam jsem nespěchal. Poslouchal jsem oblíbenou desku, a z lesů stoupala pára. V serpentínách jsem už vypnul stěrače, přehoupl jsem se přes hřeben kopců a sjížděl jsem podél rozlehlé louky k potoku. Nevím ani, proč jsem se podíval do zpětného zrcátka. vzdaloval jsem se od odbočky vedoucí do stráně. Ještě chvíli jsem klidně jel, než jsem si uvědomil, že v těchto místech jsem nikdy žádnou odbočku neviděl. Vrtalo mi to hlavou. Zpomalil jsem a před můstkem přes potok jsem otočil a pomalu jsem jel zpátky. Ale ať jsem koukal jak chtěl, odbočka nikde. Vrátil jsem se až na temeno kopce. Něco se mi muselo zdát. S úlevou jsem na silnici otočil a sjížděl jsem z kopce. Známa louka po obou stranách silnice. Mimoděk jsem mrkl do zpětného zrcátka. Zatajil se mi dech. Prudce jsem šlápl na brzdu. Znovu jsem byl za odbočkou ze silnice. Hleděl jsem do zrcátka. Skutečně, nechal jsem záhadnou odbočku za

sebou. Pomalu jsem se rozjel, u můstku jsem zas otočil a vracel jsem se. Jel jsem krokem, abych odbočku neminul. Odbočka nikde. Znovu jsem vyjel až na kopec. Směšná hra na schovávanou. Otočil jsem vůz a znovu sjížděl z kopce. Teď už jsem počítal s tím, že odbočku nevidím. Bylo tomu tak. Ničím nepřerušená louka z obou stran silnice. Nyní jsem před pohledem do zpětného zrcátka již zpomalil. Důvodně. V zrcátku se mi zlovlně vzdalovala odbočka. S pohledem upřeným do zrcátka jsem couval zpět.

...pokračování v knize

PARLAMENT

Jedno volební období tak tak postačuje pro základní orientaci v palácích a v prvním podzemním podlaží. Vyvolení celé dny procházejí chodbami, objevují zasedací místnosti výborů a komisí, a jen hustá síť občerstvovacích stanic, mistrovsky rozmístěných na kritických místech, nedovolí podlehnout závislosti na vnějším prostředí. Druhé volební období již umožňuje objevit nově připojené paláce zvláštních názvů a lze se dostat do dalších podzemních pater. Pošetilci někdy podlehnou iluzi, že sestoupili na samé dno labyrintu. Zasněnci ví, že systém je bezedný. Vždy lze najít zkušeného průvodce, a za jeho pomoci objevit neznámé schody dolů či unikátní zkratku mezi chodbami jednotlivých stran či jiných náhodných seskupení. Občas některý šílenec, nejspíš uprostřed volebního období, se ve své lehkomyšlnosti vydá sám daleko od restaurací a bufetů. Tu přijde na pomoc solidarita zdánlivých politických rivalů, kteří zbloudilce zachrání a za nehraného jáсотu odnesou, třeba i na nosítkách, do bezpečí.

...pokračování v knize

MRAKY

Dotek tepla z kamenů. Odlesk slunce v hladině zahradní konve. Pípnutí ptáka a břinkot cvrčka. Vůně letní trávy a v ní malý kvítek. Všechno se v tobě sbíhá. A tato konstelace vjemů zasáhla tě mžitkovým pochopením podstaty jevů. V tom známém světě už jsi byl, a vnímal klidnou vlídnost. Zastavilo tě to uprostřed pohybu, zvedal jsi prst, abys ukázal na něco veledůležitého. Jako bys teď hrozil. Přijde ti to legrační, jako všechno kolem. Ruka ti klesne a na dovršení směšnosti plácne do stehna.

Víš, že ti zas všechno uniklo. V konvi je včela a kola na vodě. Zvedá se vítr. Mraky letí rychleji a mění se.